

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Bc. M. B.**, zastoupeného Mgr. René Gemmelem, advokátem se sídlem Poštovní 39/2, Ostrava, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 9. 2015, čj. VS 9/074/013/2014-50/SPR/406, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2019, čj. 11 A 248/2018-78,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaná **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalobci **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Předmětem sporu je, zda v případě žalobcem požadovaných informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), existuje důvod pro jejich odepření.

[2] Ředitel Věznice Karviná (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 27. 7. 2015, čj. VS 9/006/009/2014-29/SPR/400, částečně odmítl žádost žalobce (nacházejícího se t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody) ze dne 5. 9. 2014 o poskytnutí

informací podle informačního zákona, a to v části, v níž se žalobce domáhal (1) „zaslání kopií všech hodnocení odsouzeného (tj. žalobce – pozn. soudu) po celou dobu výkonu trestu, které byly na odsouzeného zpracovány“ a (2) „zaslání přehledu všech kázeňských trestů a kázeňských odměn, které byly odsouzenému po celou dobu výkonu trestu uděleny“.

[3] Žalovaná, konkrétně Generální ředitelství Vězeňské služby České republiky, následně v záhlaví označeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

[4] Správní orgány částečně odmítnutí žádosti odůvodnily tím, že požadované informace představují podle § 23a odst. 13 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční strážci České republiky, ve znění zákona č. 157/2013 Sb. (dále „zákon o Vězeňské službě“), údaje z evidence osob ve výkonu trestu odnětí svobody, které jsou z poskytování informací vyloučeny ve smyslu § 2 odst. 3 informačního zákona.

II. Posouzení věci městským soudem

[5] Na základě podané žaloby Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalované a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v části, v níž byla žádost žalobce odmítnuta. Současně žalované nařídil, aby „žalobci poskytl(a) kopie všech hodnocení, která na něj byla vypracována za celou [dobu], kdy vykonával trest odnětí svobody, v jehož výkonu byl ke dni podání žádosti o informace, tj. dne 5. 9. 2014, a dále aby žalobci poskytl(a) přehled všech odměn a kázeňských trestů, které mu byly uděleny po dobu celého výkonu trestu odnětí svobody, v jehož výkonu byl ke dni podání žádosti o informace, tj. ke dni 5. 9. 2014, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.“ Žalované dále stanovil povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

[6] Městský soud shledal, že zákon o Vězeňské službě neobsahuje vlastní komplexní úpravu poskytování informací ve smyslu § 2 odst. 3 informačního zákona. Soud nesouhlasil se závěrem žalované, že § 23a odst. 13 zákona o Vězeňské službě představuje zvláštní důvod k odmítnutí poskytnutí informací, které jsou obsaženy v evidenci osob ve výkonu trestu. Z § 23a odst. 3 zákona o Vězeňské službě vyplývá, že tento zákon s poskytováním takových údajů počítá, jelikož výslovně vymezuje osoby a orgány, které mohou o tyto údaje žádat. Jedná se mj. o osoby, které osvědčí, že mají na poskytnutí požadovaných informací právní zájem a současně sdělení takových informací nebrání zvláštní zákon. Za takovou osobu je třeba považovat žalobce, kterému svědčí právní zájem na poskytnutí informace, jak byl ve výkonu trestu odnětí svobody hodnocen a jaké všechny odměny a kázeňské tresty mu byly ve výkonu trestu uděleny, neboť se jedná mimo jiné o skutečnosti, které jsou rozhodné pro posouzení, zda odsouzený bude z výkonu trestu případně podmíněně propuštěn. Jiný zvláštní zákon poskytnutí těchto informací nebrání. Městský soud přitom zdůraznil, že se jeví zcela absurdním, aby žalobci bylo odpíráno sdělení informací o něm samém, které nejen že mu již jednou byly v kompletní podobě sděleny, ba jedná se o informace, které jsou žalobci přímo adresovány.

III. Obsah kasační stížnosti

[7] Proti rozsudku městského soudu podala žalovaná (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), konkrétně otázky omezení poskytnutí informací z evidence osob ve výkonu trestu odnětí svobody podle § 23a odst. 13 zákona o Vězeňské službě. Stěžovatelka se domáhá zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Společně s kasační stížností stěžovatelka podala rovněž návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[8] Ze znění zákona o Vězeňské službě je nepochybné, že § 23a odst. 13 předvídá čtyři (samostatné, na sobě nezávislé) situace, kdy nelze žádosti podané ve smyslu informačního zákona vyhovět a informaci žadateli poskytnout. Povinný subjekt musí vydat rozhodnutí o odmítnutí informací podle § 15 odst. 1 informačního zákona, pokud se jedná o: 1) údaje vedené pro účely evidence podle odstavce 1, 2) informace, které souvisí s ochranou a obranou objektů, ve kterých je vykonávána zabezpečovací detence, vazba a trest odnětí svobody, 3) [informace] o vozidlech užívaných k přepravě vězněných osob, 4) a [informace] o způsobu a rozsahu ochrany a střežení osob (podtržení činěno podle zvýraznění stěžovatelky v kasační stížnosti - pozn. soudu). Ustanovení § 23a odst. 13 zákona o Vězeňské službě tedy vymezuje nikoliv tři, jak dovozuje městský soud, ale čtyři důvody k odmítnutí požadavku žadatele domáhajícího se informací v režimu informačního zákona. Podle stěžovatelky je vyloučeno mezi čtyřmi vyjmenovanými alternativami (okruhy) činit rozdíly nebo je dokonce krátit, eventuálně stavět jednu nad druhou, neboť jsou si rovnocenné.

[9] Měl-li by obstat výklad § 23a odst. 13 zákona o Vězeňské službě předložený městským soudem, předmětné ustanovení by muselo znít následovně:

„(13) Vězeňská služba neposkytuje podle zvláštního právního předpisu údaje vedené pro účely evidence podle odstavce 1,

a) které souvisí s ochranou a obranou objektů, ve kterých je vykonávána zabezpečovací detence, vazba a trest odnětí svobody,

b) o vozidlech užívaných k přepravě vězněných osob a

c) o způsobu a rozsahu ochrany a střežení osob.“

Jen shora uvedená, avšak neexistující verze zákonné úpravy by odpovídala tomu, co městský soud tvrdí v napadeném rozsudku.

[10] Skutečnost, že se podle § 23a odst. 13 zákona o Vězeňské službě údaje vedené pro účely evidence podle odstavce 1 téhož ustanovení (tedy údaje, jež žádá žalobce) neposkytují podle informačního zákona, však neznamená, že je žalobce nemůže získat na základě žádosti podané ve smyslu § 23a odst. 3 písm. d) zákona o Vězeňské službě, a to za předpokladu, že na poskytnutí informací osvědčí právní zájem a jejímu sdělení nebude bránit zvláštní zákon. Podle stěžovatelky je tak nepochybné, že zákon o Vězeňské službě v § 23a odst. 3 upravuje okruh oprávněných subjektů, kterým lze údaje z evidence osob ve výkonu zabezpečovací detence, ve výkonu vazby a výkonu trestu odnětí svobody poskytnout. Děje se tak však výlučně na základě žádosti podané ve smyslu zákona o Vězeňské službě. V § 23a odst. 13 zákona o Vězeňské službě je naopak zcela jednoznačně upraveno, že údaje vedené pro účely evidence nelze poskytnout na základě žádosti podané ve smyslu informačního zákona.

[11] Stěžovatelka v neposlední řadě městskému soudu vytýká, že při posuzování střetu práva na informace s veřejným zájmem na jeho omezení neaplikoval test proporcionality.

[12] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Podle § 2 odst. 3 informačního zákona se tento zákon nevztahuje mimo jiné na poskytování informací, *pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací*. V poznámce pod čarou je jako příklad takového zvláštního zákona uveden zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, a zákon č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon).

[16] Z citovaného ustanovení vyplývá, že informační zákon se nepoužije v případě, že zvláštní právní předpis stanoví jinou komplexní úpravu podmínek a provedení práva na informace, tj. úpravu, která dostatečným způsobem provádí ústavně zaručené právo na informace a stanoví mj. prostředky právní obrany žadatelům o informace.

[17] Jak v této souvislosti zdůraznil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 6. 2010, čj. 1 As 28/2010-86, č. 2128/2010 Sb. NSS, *„je třeba důsledně odlišovat případy, kdy se při poskytování informací vůbec nepostupuje dle [informačního zákona] (§ 2 odst. 3 tohoto zákona), a případy, kdy se postupuje podle [informačního zákona] a zvláštní zákon obsahuje pouze některé zvláštní normy. První okruh případů představuje poskytování informací o životním prostředí (postupuje se dle zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí), údajů z katastru nemovitostí (postup upraven zákonem č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky), nahlížení do spisu ve správním řízení (postup dle § 38 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, viz rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2008, čj. 2 As 38/2007-78). Z druhé skupiny případů lze uvést žádost o nahlédnutí do územněplánovací dokumentace či dokumentace staveb. Na poskytnutí těchto informací se aplikuje [informační zákon], ovšem § 133 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), představuje legitimní omezení tohoto práva tím, že zužuje okruh osob, jimž lze tyto informace poskytnout (viz rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2005, čj. 5 As 7/2004-53). V zásadě je možné, aby zvláštní zákon stanovil speciální důvod pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace dle [informačního zákona]. Výčet důvodů pro odmítnutí žádosti uvedený v [informačním zákoně] proto není vyčerpávající, ale je možné, že bude rozšířen jiným zvláštním zákonem.“*

[18] Z citované judikatury tedy vyplývá nezbytnost odlišení případů, v nichž se při poskytování informací vůbec nepostupuje podle informačního zákona (§ 2 odst. 3 informačního zákona), a případů, kde se sice podle tohoto zákona postupuje, avšak zvláštní

zákon současně obsahuje některé zvláštní normy. Zvláštní zákon například může zúžit okruh osob, jimž lze určité informace poskytnout, či stanovit speciální důvod pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace. Nejvyšší správní soud se proto dále zabýval otázkou, zda zákon o Vězeňské službě obsahuje samostatnou komplexní úpravu poskytování informací, v důsledku níž se podle § 2 odst. 3 vůbec neaplikuje informační zákon, anebo – pokud zákon o Vězeňské službě takovou samostatnou komplexní úpravu neobsahuje – zda neobsahuje některou zvláštní normu, která pouze v určitém ohledu upravuje (omezuje) aplikaci informačního zákona.

[19] Jedním z úkolů Vězeňské služby je podle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o Vězeňské službě vést evidenci osob ve výkonu vazby, ve výkonu zabezpečovací detence a ve výkonu trestu odnětí svobody na území České republiky. Hlava pátá tohoto zákona ve znění, které je rozhodné pro projednávanou věc, tj. ve znění účinném do 23. 4. 2019, v souladu se svým názvem obsahuje právní úpravu *[v]edení evidence osob ve výkonu zabezpečovací detence, ve výkonu vazby a trestu odnětí svobody* (v aktuálně účinném znění zákona o Vězeňské službě ve znění novely č. 111/2019 Sb. se hlava pátá tohoto zákona nově jmenuje „Zpracování osobních údajů vězeňskou službou“ a obsah jednotlivých ustanovení § 23a a § 23b doznal rovněž určitých změn).

[20] Ustanovení § 23a odst. 1 zákona o Vězeňské službě ve znění, které je rozhodné pro projednávanou věc, stanoví, které údaje jsou součástí evidence osob ve výkonu vazby, ve výkonu zabezpečovací detence a ve výkonu trestu odnětí svobody na území České republiky (v aktuálně účinném znění zákona o Vězeňské službě je toto ustanovení v novelizované podobě obsaženo v § 23a odst. 4 zákona). Podle § 23a odst. 1 v rozhodném znění tato evidence osob obsahuje:

- a) údaje převzaté z rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení oznámených Vězeňské službě,
- b) údaje umožňující určení totožnosti každé osoby ve výkonu zabezpečovací detence a uvězněné osoby,
- c) údaje o průběhu výkonu zabezpečovací detence, vazby nebo trestu odnětí svobody včetně údajů o přesném místě a době, kdy taková osoba vykonávala zabezpečovací detenci, vazbu nebo trest odnětí svobody, přehledu o udělených odměnách a uložených kázeňských trestech a údajů o výsledcích zdravotních prohlídek.

[21] Poskytování údajů, které jsou vedeny v evidenci osob ve výkonu vazby, ve výkonu zabezpečovací detence a ve výkonu trestu odnětí svobody na území České republiky, bylo v rozhodném znění upraveno v § 23a odst. 3 zákona o Vězeňské službě (aktuálně účinný zákon tuto právní úpravu v novelizované podobě obsahuje v § 23a odst. 2 zákona). Podle § 23a odst. 3 v rozhodném znění [ú]daje z evidence osob ve výkonu zabezpečovací detence, ve výkonu vazby a výkonu trestu odnětí svobody Vězeňská služba poskytuje na žádost

- a) orgánům činným v trestním řízení a zpravodajským službám České republiky,
- b) soudům a státním zastupitelstvím při výkonu jejich další působnosti,
- c) správním orgánům a Rejstříku trestů, pokud je potřebují pro svou činnost,
- d) jiným osobám, pokud na poskytnutí informace osvědčí právní zájem a jejímu sdělení nebrání zvláštní zákon (zvýraznění učiněno soudem).

[22] Ustanovení § 23a odst. 13 zákona o Vězeňské službě, jehož výklad je v projednávané věci sporný, zní následovně: *Vězeňská služba neposkytuje podle zvláštního právního předpisu údaje vedené pro účely evidence podle odstavce 1, informace, které souvisí s ochranou a obranou objektů, ve kterých je vykonávána zabezpečovací detence, vazba a trest odnětí svobody, o vozidlech užívaných k přepravě vězněných osob a o způsobu a rozsahu ochrany a střežení osob.* U zvláštního právního předpisu je současně učiněn v poznámce pod čarou odkaz na informační zákon. Pro úplnost je vhodné uvést, že citované ustanovení je v aktuálně účinném znění zákona o Vězeňské službě obsaženo v § 23a odst. 14 zákona, a to ve zcela nezměněné podobě (s výjimkou odkazu na ustanovení o evidenci, který je nově obsažen v § 23a odst. 4, nikoliv § 23a odst. 1 tohoto zákona).

[23] Sporné ustanovení § 23a odst. 13 bylo do zákona o Vězeňské službě vloženo zákonem č. 157/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Důvodová zpráva z roku 2012 k této novele uvádí v souvislosti s citovaným ustanovením následující: *„V zákoně se vymezuje okruh informací, které Vězeňská služba nebude poskytovat na žádost podanou podle zákona o svobodném přístupu k informacím (odst. 13). Týkají se zajištění bezpečnosti a dále ochrany a obrany objektů.“* (sněmovní tisk č. 714/0 dostupný v digitálním repozitáři na www.psp.cz).

[24] Nejvyšší správní soud se s ohledem na obsah zákona o Vězeňské službě (viz zejména shora citovaná ustanovení hlavy páté tohoto zákona) předně ztotožňuje se závěrem městského soudu (který ostatně ani stěžovatelka v kasační stížnosti nečiní sporným), že zákon o Vězeňské službě neobsahuje samostatnou komplexní úpravu podmínek a provedení práva na informace, která by dostatečným způsobem garantovala ústavně zaručené právo na informace a upravovala komplexně jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací ve smyslu § 2 odst. 3 informačního zákona. Nelze proto dospět k závěru, že podle § 2 odst. 3 informačního zákona se tento zákon na poskytování informací podle zákona o Vězeňské službě vůbec nevztahuje.

[25] Soud se proto dále zabýval otázkou, zda zákon o Vězeňské službě obsahuje některou zvláštní normu, která pouze v určitém ohledu upravuje (omezuje) aplikaci informačního zákona. Ze shora citovaných ustanovení § 23a odst. 3 a 13 zákona o Vězeňské službě týkajících se poskytování údajů z evidence osob ve výkonu vazby, ve výkonu zabezpečovací detence a ve výkonu trestu odnětí svobody je přitom zřejmé, že zákon o Vězeňské službě takové zvláštní normy obsahuje. Sporným mezi účastníky zůstává rozsah, v jakém je poskytování informací na základě informačního zákona podle těchto zvláštních norem omezen.

[26] Ze shora citovaného § 23a odst. 3 zákona o Vězeňské službě (viz bod [21] rozsudku) vyplývá, že zákon o Vězeňské službě s poskytováním údajů z evidence počítá, jelikož výslovně vymezuje okruh osob, které o tyto údaje mohou žádat. Podle § 23a odst. 3 písm. d) zákona o Vězeňské službě údaje z evidence osob ve výkonu zabezpečovací detence, ve výkonu vazby a výkonu trestu odnětí svobody Vězeňská služba poskytne na žádost jiným osobám, pokud na poskytnutí informace osvědčí právní zájem a jejímu sdělení nebrání zvláštní zákon. Touto osobou je nepochybně rovněž žalobce, který v projednávané

věci žádal o poskytnutí informace o tom, jak byl ve výkonu trestu odnětí svobody hodnocen a jaké všechny odměny a kázeňské tresty mu byly ve výkonu trestu uděleny. Žádný jiný zvláštní zákon současně poskytnutí těchto informací žalobci nebrání.

[27] Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěrem městského soudu, že je zcela absurdní, aby žalobci bylo odpíráno sdělení informací o něm samém, které mu již jednou (jako odsouzenému) byly sděleny a jichž byl přímým adresátem. Jedná se totiž o informace, jejichž zaznamenání do příslušné evidence předcházelo jejich vytvoření ve formě rozhodnutí (v případě udělení odměny a kázeňského trestu), respektive ve formě jiného listinného záznamu (v případě hodnocení žalobce jakožto odsouzeného ve výkonu trestu). Ostatně jak rozhodnutí, tak záznamy jsou odrazem hodnocení chování žalobce ve výkonu trestu, plnění či neplnění jemu stanovených povinností. Byl to právě žalobce, jakožto odsouzený, komu byla tato rozhodnutí již jednou adresována, resp. kdo byl s danými záznamy již jednou seznámen.

[28] Podpůrně lze odkázat na judikaturu týkající se nahlížení do spisu podle zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, který rovněž neobsahuje ve smyslu § 2 odst. 3 informačního zákona samostatnou komplexní právní úpravu poskytování informací. V rozsudku ze dne 13. 12. 2006, čj. 5 As 3/2006-70, č. 3832/2006 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Právo na informace dle [informačního zákona] je tak možno označit za prostředek realizace hmotného práva, přičemž z ničeho nelze dovodit, že jej nemůže využít i účastník řízení, z něhož má být informace poskytnuta. Předpokladem pro postup dle [informačního zákona] je skutečnost, že žadatel přesně specifikuje požadovanou informaci, prokáže odůvodněnost svého požadavku a správní orgán, jako povinný subjekt, rozhodne, v jakém rozsahu předmětnou informaci poskytne. Ve smyslu ust. § 2 [informačního zákona] je třeba za jedinou právní úpravu, která má před tímto zákonem přednost považovat takovou, která upravuje poskytování informací komplexně.“* Jinými slovy, skutečnost, že žalobce jako odsouzený, kterému zjevně svědčí právní zájem na poskytnutí informací z evidence osob ve výkonu trestu odnětí svobody o něm samotném, může (teoreticky vzato – viz dále) požádat o předmětné informace z této evidence i mimo informační zákon, tj. výlučně na základě žádosti podané podle zákona o Vězeňské službě, nevylučuje, aby tak učinil i prostřednictvím žádosti o poskytnutí informace podle informačního zákona.

[29] Stěžovatelka v této souvislosti s odkazem na znění § 23a odst. 13 zákona o Vězeňské službě argumentuje, že na poskytování informací z evidence osob ve výkonu vazby, ve výkonu zabezpečovací detence a ve výkonu trestu odnětí svobody, se informační zákon vůbec neuplatní. Stěžovatelka v této souvislosti (viz body [8] a [9] výše) poukazuje na skutečnost, že § 23a odst. 13 zákona o Vězeňské službě upravuje čtyři, nikoliv tři specifické situace, ve kterých se informační zákon vůbec nepoužije.

[30] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou v tom smyslu, že čistě jazykový výklad tohoto ustanovení (viz jeho citace v bodu [22] shora) by mohl vést k závěru zastávaným stěžovatelkou. Jak však správně uvedl městský soud, dané ustanovení představuje ve výše vyloženém smyslu tzv. zvláštní normu, která omezuje obecný postup podle informačního zákona. Uvedené ustanovení tedy stanoví zvláštní důvod pro odmítnutí žádosti o poskytnutí *údajů vedených pro účely evidence osob* ve výkonu vazby, ve výkonu zabezpečovací detence a ve výkonu trestu odnětí svobody. Těmito údaji je třeba

rozumět podle daného ustanovení a v souladu s jeho smyslem a účelem informace, které souvisí s ochranou a obranou objektů, ve kterých je vykonávána zabezpečovací detence, vazba a trest odnětí svobody, a o vozidlech užívaných k přepravě vězněných osob a o způsobu a rozsahu ochrany a střežení osob.

[31] Tomuto výkladu totiž svědčí úmysl zákonodárce vyjádřený v důvodové zprávě k zákonu č. 157/2013 Sb. (viz bod [23] shora), podle které § 23a odst. 13 zákona o Vězeňské službě (aktuálně § 23a odst. 14 zákona) vymezuje okruh informací, které Vězeňská služba nebude poskytovat podle informačního zákona, přičemž se jedná o informace *týkající se zajištění bezpečnosti a dále ochrany a obrany objektů*. Nepochybně nikoliv všechny informace, které jsou podle § 23a odst. 1 zákona o Vězeňské službě (aktuálně § 23a odst. 4 zákona) obsaženy v evidenci osob ve výkonu vazby, ve výkonu zabezpečovací detence a ve výkonu trestu odnětí svobody na území České republiky (viz bod [20] shora) se nutně týkají zajištění bezpečnosti a dále ochrany a obrany objektů, jak o tom hovoří důvodová zpráva.

[32] Poskytování informací uvedených v § 23a odst. 13 zákona o Vězeňské službě (nyní § 23a odst. 4 zákona) je odepřeno z toho důvodu, že by mohlo narušit bezpečnost České republiky a veřejnou bezpečnost. Jak poukázal městský soud, na základě informačního zákona tak kupříkladu není možné žádat informace o tom, jakým vozidlem, po jaké trase a s jak rozsáhlým personálním doprovodem bude vězeň přesouván z jedné věznice do jiné, či jakými zámky a mechanismy je zabezpečena ta či ona věznice. Informace tohoto charakteru však žalobce v projednávané věci zjevně nežádal. Žádal informace o sobě samotném, konkrétně zpracovaná hodnocení jeho chování během výkonu trestu odnětí svobody a přehledy o udělených odměnách a kázeňských trestech. Na poskytování odsouzenému těchto informací o něm samotném shora uvedená norma nedopadá.

[33] Nejvyšší správní soud považuje za nedůvodnou rovněž námitku stěžovatelky, že při posuzování střetu práva na informace s veřejným zájmem na jeho omezení městský soud neaplikoval test proporcionality. Z odůvodnění rozsudku městského soudu je naprosto zřejmé, že se přiměřeností omezení práva na informace správními orgány zabýval a dospěl k závěru, že omezení práva na informace přiměřené nebylo. Skutečnost, že městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí výslovně nevyjmenoval všechny kroky testu proporcionality, na tomto závěru nic nemění.

V. Závěr a náklady řízení

[34] S ohledem na předeslané Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost stěžovatelky důvodnou, proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[35] Vzhledem ke skutečnosti, že soud rozhodl bezodkladně ve věci samé, nerozhodoval již samostatně o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[36] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení

o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly (žalobce vyjádření ke kasační stížnosti nepodal).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. června 2019

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu